

XIV.

Forslag til Lov

om

Jagten.

(Fremfat i Folketinget den 6te Oktober 1893 af Indenrigsminister Sengerslev.)

Kapitel I. Jagtretten.

§ 1.

Jagtretten tilkommer Grundejeren; som saadan anses Arvefæsteren med Ret til at sælge og pantsætte.

Lige med Grundejere betragtes med Hensyn til Jagtretten Leasbefiddere, Beneficiarer og offentlige Stiftelsers Bestyrelser paa den paagældende Stiftelses Vegne.

Paa uudsiftede Forder og paa udsiftede Købstadjerder tilkommer Jagtretten Kommunen, hvis Bestyrelse har at bestemme, hvorledes der skal forholdes med Jagtrettens Udøvelse paa den for Kommunen og Grundejerne henfigtsmæssigste Maade.

Med Hensyn til Jagtretten paa den kongelige Wildtbane forholdes efter de hidtil gældende Regler. Paa Sandflugtsstrækninger, hvor Dæmpningen besørjes af det offentlige, indtræder samme i Ejerens Sted og er saaledes berettiget til at disponere over Jagtretten paa Lodden. I øvrigt skal ethvert i Medfør af den hidtil gældende Lovgivning retsgyldig taget Forbehold eller sket Overdragelse, hvorefter Jagtretten tilkommer en anden end Grundejeren, fremdeles blive i Kraft.

Jagtretten paa Søer, Naer, Bække og andre lignende Bænde skal alene tilkomme den eller de tilstødende Grundejere, enhver udfor sin Grund og indtil Midtstrøms, medmindre der findes anden gyldig Regel, eller nogen ved særlig Adkomst har erhvervet Jagtret paa det paagældende Vand.

§ 2.

Den Grundejer, der ikke har Jagtret paa sin Grund, er berettiget til at forlange Jagtretten afløst, hvilket ogsaa gælder paa den kongelige Wildtbane og paa udsiftede Købstadjerder.

Med Hensyn til Afløsning af Jagtretten gælder følgende Regler:

- a. Naar den jagtberettigede maa underkaste sig Afløsning af Jagtretten paa Forder, som have været Dele af et samlet Jordbrug eller ligge i en Dymark, hvor der i øvrigt tilkommer ham Jagtret over en andens Grund, skal han fra sin Side være berettiget